

Het Kroningsbal

De grandeur van de kroning werd benadrukt door het keur van edellieden die zich rond de troon had geschaard. Een lange stoet rijtuigen had zich kort daarvoor een weg door het afwachterende publiek gebaad, door de lanen waar guirlandes bomen en lantaarns verbonden en waar de gehavende façades gecamoufleerd werden door het keel en goud van de keizerlijke banieren.

De jonge Tadeusz knielde en boog zijn hoofd voor het altaar. De priesters neurieden een hymne als een gezoem in de Grote Hal van het Hof. De hogepriester liet de grote gouden keizerskroon door alle vier de goden zegenen. Hun krachten drukten zwaar op Tadeusz, de beloften die hem bonden met de goden waren een grote verantwoordelijkheid. Een verantwoordelijkheid, zo dacht Tadeusz terwijl er tranen in zijn ogen prikten, die zijn vader niet aan had gekund, en een vertrouwen dat zijn grootvader had beschaamd. De geur van vochtige aarde en vers gras hing ineens in de lucht. Tadeusz rook de zware geuren, een prikkelende gewaarwording die zich in zijn neus vastzette en daarna naar zijn hart vloeide. De aanraking van de godin... het stelde hem gerust. Hij keek schuin op naar de hogepriester, die de geur niet leek op te merken.

"In aanwezigheid van allen," weerklonk nu de tenor van de hogepriester door de hal, "In naam van de goden die u zult dienen, in naam van het volk dat u zult dienen. Ik kroon u, Tadeusz Wasyl, zoon van Tadeusz de Eerste, van het Huis van Daleth, tot Keizer van het rijk Daleth." Langzaam daalde de kroon naar de kruin van Tadeusz en beet zich daar vast in diens schedel, zwaar als de te dragen verantwoordelijkheid.

Tadeusz stond moeizaam op. Hij wendde zich naar het altaar van de vier goden. Hij prevelde het traditionele gebed om de goden te danken, maar zijn woorden waren niet te verstaan voor sterfelijken. Daarna draaide hij zich naar de hogepriester. "Ik heb mijn eed van trouw aan de goden gezworen." De hogepriester nam de keizerlijke mantel en hing die over de schouders van de jonge keizer, ten teken van de goddelijke bescherming die deze nu genoot.

Nu wendde Tadeusz zich naar het volk, gerepresenteerd door zijn vazallen. "Ik zal uw trouw belonen door u te dienen, ik zal uw diensten belonen met trouw. Ik neem de verantwoordelijkheid u te beschermen en te voeden op mij." Hij knielde weer neer, nu voor zijn volk. Zoals de traditie wilde kwam de oudste der vazallen naar voren om voor de troon te knielen, nogmaals zijn trouw aan Daleth uit te spreken, om daarna de nieuwe Keizer te zegenen en hem naar de troon te begeleiden.

Tadeusz was blij dat hij eindelijk kon gaan zitten. Hij kreeg de Lepel in zijn linkerhand gedrukt, waarmee hij het volk moest voeden. Tegelijkertijd kreeg hij

onder zijn weelderige kanten kraag de Ketting om.

De oudste der vazallen riep de namen van de lenen de zaal in. Met luid gejuich en gejubel verkondigden de vazallen van het betreffende leen hun oprechte trouw aan hun nieuwe keizer. Pages brachten geschenken naar voren om deze aan de voeten van hun Keizer te zetten.

Alleen bij het noemen van de lenen in de Weslanan bleef het stil in de hal en werd er niets ten geschenke aangeboden. Tadeusz, die de naar onafhankelijkheid strevende edelen kende, erkende stilzwijgend hun weigering voor hem te buigen. Hij zou zijn uiterste best doen een waardige koning te zijn voor de Lege Troon van de Weslanan, die niet met geweld te verkrijgen was.

Tadeusz was blij dat de officiële plechtigheden voorbij waren en dat hij in zijn vertrekken de kroon weer af kon zetten. Het enorme gouden gevaarte, afgezet met fijn filigreïn van oriqal en gedecoreerd met de schitterendste edelstenen die er te vinden waren, bleef op zijn hoofd drukken zelfs nadat hij het hoofddeksel op de daarvoor bestemde tafel had gelegd. Hij kleepte zich uit, nam de regalia af, de mantel, het gesteven hemd. Hij staarde naakt in de spiegel en zag de gouden ketting rond zijn hals. De ketting lag strak op zijn huid. Hij kon de ketting met geen mogelijkheid los krijgen waardoor hij eens te meer besepte dat hij als Keizer een slaaf van zijn volk was. Maar, zo keek hij zichzelf recht aan in de spiegel, hij zou zijn volk dienen zo goed hij kon, hij zou deel uitmaken van de maatschappij, zijn aandeel aan het geheel zo goed mogelijk vervullen, een voorbeeld stellen aan alle anderen. Want alleen samen konden ze iets maken van het door burgeroorlog vernielde land.

Tadeusz zuchtte. Hij draaide zijn hoofd naar de muur waar een donkere vlek verried dat er ooit een schilderij had gehangen. Een levensgroot portret van een ongenaakbare man. Zijn grootvader, die het volk had verraden. "Ik zal het beter doen, ouwe," bezwoer Tadeusz de lege plek. "Veel beter."

Na een verkwikkend bad werd de nieuwe Keizer aangekleed door een half dozijn lakeien, pages en andere bedienden die hun best deden in de gunst te blijven bij hun nieuwe werkgever. Hij kreeg een lang, wit zijden onderhemd en een fijngeveven witten wollen broek aan, met eveneens witte zijden kousen en laarzen uit soepel hertenleder. Daarover een lang, zilver glanzend brokaten hemd, een blauwe kamizool van dik fluweel. Een lichtblauwe zijden sjaal verborg zijn ketting, en werd er deels omheen gewikkeld zodat het goud niet meer op zijn huid lag. Zijn benen werden in een soepele rode velours broek gestoken.

Een page hield zich bezig met het kammen van het dikke keizerlijke haar terwijl de

Keizer de nabije toekomst probeerde te overzien. Het kroningsbal! Hij had trek gekregen in de verfijnde hapjes uit de keukens van zijn Hof. Een paar slokken van de zware Cînizaanse wijn uit zijn kelder zou evenmin verkeerd zijn. Hij bewoog zijn voeten in de laarzen, het soepele leer leek te zijn uitgevonden voor een kroningsbal. Voor zijn geestesoog liet hij de jonge vrijgezelle edelvrouwen paraderen. Hij kende zijn positie als ongehuwd Keizer van Daleth, een begeerd vrijgezel. De hertog van Marèz had een schoonheid van een dochter, schoot hem te binnen, ze had tijdens de kroning blozend een rijk bewerkte kom van Marèzaans kobalt aangeboden. Maar zij was zeker niet de enige die naar zijn gunsten zou dingen.

Niet veel later schreed de koning door de marmeren gangen van het paleis, door de grote eikenhouten voordeur het bordes op. Hij werd er met luid gejuich begroet door zijn volk. Mensen riepen zijn naam en wierpen bloemen naar hem. Ze klaptten en stampen met hun voeten op de grond. Hij glimlachte breed en wuifde, geheel met vreugde vervuld. Dit was zijn volk en hij was er trots op. De klap van de oorlog waren ze nog niet te boven, wat bewezen werd door de lompen waarin velen hun uitgemergelde lichaam hulden. Maar op hun grauwe gezichten lag een lach, een teken van hoop die ook in de glinsterende ogen te vinden was. Later die dag zouden ze, onder het genot van door de Keizer aangeboden stevige soep, vers brood, en een paar kroezen bier, de eerste maatregelen te horen krijgen die Tadeusz had verkondigd voor de heropbouw van zijn rijk: voedsel, woningen en werk speelden daarin de hoofdrol. Er waren wat vazallen die nog boete moesten doen voor hun verraad aan hun volk en hun land en Tadeusz hoopte de meeste maatregelen daarvan te kunnen betalen.

Nog steeds wuivend klom hij op een hoog rijtuig, niet erin maar tegen alle etiquette op de bank van de lakeien, waar het volk hem goed kon zien. Het was hartverwarmend te zien hoe het volk hem opmonterde met hun enthousiasme.

Na de rondrit door Ildritz, residentie en hoofdstad, reed het rijtuig het park van het paleis binnen. De smeedijzeren hekken sloten zich om het volk buiten te houden. Over het grind knarsten de wielen naar de hoge glazen koepel waaronder het kroningsbal zou plaatsvinden. Binnen brandden de kandelaars en van buiten leek het alsof de hal met sterren was gevuld.

Tadeusz klom van het rijtuig en liep onder begeleiding van lakeien, zijn kamerheer en een kastelein naar de glorieuze ingang van de glazen koepel. Muziek klaterde naar buiten, waar het zich mengde met de luide stadsstilte van de zoele voorjaarsavond.

Over een tapijt van bloembladeren schreed Keizer Tadeusz de hal binnen,

geflankeerd door buigende onderdanen. Zijn zintuigen werden overweldigd door de grandeur van het feest, de muziek van het twaalfkoppige orkest, het banket op de tafel die een mijl lang leek, de glimmende notenhouten dansvloer met de spiegellende wanden, en bovenal de vele aanwezigen die fris als bloesems en bottende bladeren door de enorme hal dwarrelden in het licht en de warmte van de vele kaarsen.

De Keizer nam plaats aan het brede hoofd van de tafel. Terwijl hij van het voorgerecht genoot lieten jongleurs hun kunsten zien. Na zich gelaafd te hebben, reikte de Keizer zijn hand aan de freule van Oth en vroeg haar ten dans. Het twaalfkoppig orkest zette een trage driekwartsmaat in, waarop de Keizer het bal opende met een soepele, sierlijke dans. Spoedig vulde de dansvloer zich met andere paren. Een wervelende dans waarbij de vonken vlamden op het edelmetaal was het gevolg, jurken zwierden over het notenhout, leren schoenen tikten op het onverbiddelijke ritme van de guigh. Waar een paar maanden terug het kermen der stervenden werd gehoord, klonk nu weer de gulle lach van de toekomst. Even op deze avond, tijdens het kroningsbal, de ellende van de afgelopen jaren vergeten in de werveling van het ritme.

In een snelle galop kreeg Tadeusz een bleke maagd in zijn armen gedrukt. De jongste dochter van de graaf van Wymar, zag de Keizer aan haar medaillon. Hij leidde haar door de dans, langs verraderlijke passen en door duizelingwekkende draaien. Ze heette Salenia, zei ze, lichtelijk hijgend door de snelle dans. Tadeusz vroeg haar waarom ze zo vaak over haar schouder keek. Vanuit haar bleekheid begon het meisje te blozen.

"Ik..." stamelde ze. Ze realiseerde zich ineens in alle heftigheid wie ze tegenover zich had en trok weer bleek weg. Aan de vlekken op haar gezicht te oordelen was ze een appelflauwte nabij.

Tadeusz begeleidde haar naar een zitplaats en liet een karaf koel water brengen. Salenia dronk voorzichtig uit het haar aangeboden glas en ademde diep voor zover haar korset dat toeliet.

"Majesteit," zei ze tenslotte, "Ik ben u mijn dank verschuldigd."

"Ik aanvaard uw aanwezigheid als ruim voldoende dank," zei Tadeusz. Het meisje kreeg weer bloesjes op haar wangen. "Maar u hebt mijn vraag niet beantwoord. Wat doet u zo omkijken? Bent u bang voor iets?"

Opnieuw wierp Salenia een onwillekeurige blik over haar schouder. Daarna boog ze zich wat onbeschaamd naar de Keizer en fluisterde dat het gerucht ging dat iemand Graaf Yzabrân had gezien op het feest.

"Graaf Yzabrân van Cînz? Die is op de laatste dag van de oorlog gestorven in

Hailaiga," zei de keizer. Dat was de officiële mededeling geweest. Tadeusz was er zelf niet bij geweest, maar zijn bronnen waren betrouwbaar.

"Hij is gezien." Salenia vertrouwde haar eigen woorden en liet haar blik weer door de zaal glijden, tussen de dansende mensen door naar de schaduwrijke randen van het feestgedruis.

"Excuseert u mij," zei Tadeusz. Hij beende weg over het notenhout, tadam-tadam-tadam, op het ritme van de guigh. Een hoge deur bracht hem in zijn privé-vertrek, dat hij moest delen met zijn pages, lakeien en de kamerheer. Met uitzondering van de kamerheer stuurde hij iedereen het vertrek uit.

De kamerheer keek hem bezorgd aan. "Is er iets, sire? U bent bezorgd, dunkt me." Grimmig ging Tadeusz zitten op de rustbank die er stond. Hij zakte diep weg in de veren. Hij dacht na voordat hij zijn kamerheer antwoordde, want hij wilde zijn woorden niet verwarren met de lichtheid van de wijn die hij in zijn hoofd bespeurde.

"Het gerucht gaat dat Yzabrân van Cîniz is gezien."

De kamerheer had de neiging het weg te wimpelen, geruchten, ach... Maar ineens herinnerde hij zich de rebelse graaf, hoe deze eerder doodgewaand was, en steeds terug leek te keren als het hardnekkigste onkruid. Niet alleen dat, de graaf was één van de voorvechters van autonomie van De Weslanan. Als hij hier was, zouden politieke redenen dat kunnen verklaren. En dan zou het feest niet lang duren.

"Ik zal de bewaking ervan op de hoogte stellen, sire," zei de kamerheer tenslotte. "U kunt zich niet meer alleen op het feest begeven."

Tadeusz voelde hoe de gouden ketting rond zijn hals knelde.

Na een verfrissing kwam de jonge Keizer kwiek de dansvloer opgeschreden. Hij maakte een lichte buiging voor de douairière van Topomeir, wiens man de oorlog niet had overleefd. Ze nam de uitnodiging voor de ingetogen dans aan. Haar zwarte gewaad leek een waterval van onyx en obsidiaan op de dansvloer. Gracieus als de klanken van het klavecimbel bewoog zij zich over het notenhout, lichtjes geleid door de keizer.

Tadeusz had zijn hoofd er echter niet bij. Hij voelde de druk van de kroon, het knellen van de ketting en het gevaar waarin hij en zijn volk zich bevonden. Hij was blij dat het pijpen van de pommars de volgende gang van het banket aankondigden. Hij begeleide de douairière naar haar plaats voordat hij zijn eigen ereplaats innam. Hij wachtte ongeduldig op de schotels die geserveerd werden. Toen hij het porseleinen bord voor zich kreeg, was zijn aandacht niet bij de mals gebraden patrijs daarop. Onrustig liet de Keizer zijn blik door de zaal dwalen, onderwijl glimlachend en knikkend naar zijn onderdanen. Hij zag dat de wacht

verdubbeld was en dat de keizerlijke garde vrijwel onopgemerkt een kordon rondom hem had gevormd. Maar terwijl hij op een stukje van het gevogelte kauwde, zag hij ineens de roodgekuifde schim. Yzabrân!

Hij wist nog net een welgemeend "Excuseer!" te mompelen naar zijn tafelgenoten voor hij snel opstond en met gepaste spoed achter de schim aanliep. De garde probeerde de Keizer tegen te houden, maar Tadeusz liet zich niet weerhouden. Zijn wil was wet en hij stond op zijn woorden. Voorwaarts! Hij spoedde zich een gang in, waarin hij juist Yzabrân aan het einde de hoek om zag lopen.

Wat deed Yzabrân hier? Waarom was hij niet dood, zoals overal verkondigd werd? Hij voelde het gevaar door zijn aderen pulseren terwijl hij de doodgewaande graaf achterna ging. Hoe grimmig kon de onafhankelijkheidsbeweging van De Weslanan zijn! En hoe gewelddadig! De Lege Troon stond als een vingerwijzing in de burcht van Dohn, wachtend op een koning die De Weslanan waardig werd geacht. Natuurlijk was grootvader die troon niet waardig geweest, dacht Tadeusz kwaad, maar daarom konden ze hem nog wel een kans geven. Hij was niet meer dan enige stonden keizer, en had nog niets tegen De Weslanan ondernomen. Hij stond zelfs sympathiek tegenover de autonomie die De Weslanan wenste. Hij beende de hoek om en bleef plotseling staan in de schemerige gang.

Waar was graaf Yzabrân gebleven?

Geroezemoes klonk uit een verlichte kier. Een open deur. Tadeusz sloop erheen, in zijn kielzog een muisstille keizerlijke garde. Terwijl de Keizer de deur naderde voelde hij zijn kwetsbaarheid als een verstikkende deken. Hij greep het heft van zijn sierrapier, dat nutteloos glom aan zijn zijde. Tegenover Yzabrân, de beste zwaardvechter van Daleth, zou hij kansloos zijn zonder de keizerlijke garde. Voorzichtig duwde hij de deur open en blikte naar binnen.

Daar stond hij. Meer dan zes voet lang, een bleke, magere man, gehuld in nauwsluitende zwarte kleding. Zijn donkere ogen waren gericht op iets achter de deur, waardoor Tadeusz op zijn hoede was. Hij wist dat dit niemand anders dan graaf Yzabrân kon zijn. Niemand anders in het keizerrijk droeg het haar zo rebels kort, niemand anders had die vlamme roestkleur van ongetemd haar boven de dikke donkere wenkbrauwen. Dit was, en Tadeusz slikte zwaar, de man die prins Wasyl gedood had met een enkele zwaardstoot. En dood was de graaf geenszins, hij zag er uitermate jong en levend uit.

Achter de Keizer barstte het twaalfkoppige orkest weer los. De pompende guigh en het pijpen van de pommars begeleidden de ijle klanken van het klavecimbel. Yzabrân keek nu enigszins verstoord naar de deur en werd de Keizer gewaar. De Keizer vernauwde zijn ogen en verstevigde zijn greep op het sierrapier.

"Heer Tadeusz," zei Yzabrân met een lichte buiging. Geen egards voor een keizer.

"Heer Yzabrân," zei Tadeusz, "Het verbaast mij, u hier aan te treffen."

Yzabrân keek hem even verbijsterd aan. Toen trok iemand de deur verder open. Twee mannen bleken zich daar te bevinden. Ze keken evenzeer verbaasd naar de keizer.

"Het verbaast ons ook u hier aan te treffen," zei de een, een blonde jongeman wiens mollige lichaam danig was aangetast door de afgelopen maanden. Hij werd geflankeerd door een lange Naglaan, die zijn hand in de buurt van het heft van zijn lange zwaard hield. Op een teken van de blonde man liet de Naglaan echter het zwaard voor wat het was om zijn handen daarna op zijn rug te houden.

Ze staarden elkaar even argwanend aan in een ongemakkelijk zwijgen, Tadeusz met de min of meer veilige gedachte dat de keizerlijke garde nabij was.

"Heer keizer," begon de blonde man, "waar zijn mijn manieren? Mag ik mij aan u voorstellen? Ik ben Moriz, graaf van Cî niz." Hij boog licht voor de Keizer en gebaarde naar de Naglaan. "Mijn echtgenoot, Edelhart Kyran-iz-Taht." De Naglaan richtte zijn donkere ogen vanonder zijn woeste donkere haar op de Keizer en boog aarzelend. "En," ging Moriz van Cî niz verder, "de man die u abusievelijk aanziet voor wijlen Yzabrân is Tiumyn, priester van Aaser." Tiumyn boog nogmaals licht voor de keizer.

"En wat doet u hier?" vroeg Tadeusz het trio. Hij dacht aan de uitnodigingen die waren gestuurd. Om zijn goede wil te tonen had hij ook de onwillige vazallen van De Weslanan, waaronder de Graaf van Cî niz, een uitnodiging gestuurd. Deze mannen hadden alle rechten om hier te zijn. "Het banket is reeds begonnen en ik heb u niet op de dansvloer gezien."

"Vergeef ons," zei Moriz, "Wij zijn bezig met de voorbereidingen van een verrassing voor u."

Tadeusz wilde wat antwoorden, maar zijn keel werd dichtgeknepen bij de gedachte aan wat voor verrassing dat kon zijn. Een aanslag op zijn leven? "Dan laat ik u alleen," zei hij ten slotte en zwaaide de deur dicht. Hij gaf de keizerlijke garde het uitdrukkelijke bevel het trio streng te bewaken.

Daarna liep hij terug naar zijn gebrad, dat inmiddels koud was geworden. Peinzend kloof hij aan het patrijzenvlees. Hij wilde zich graag weer in het feestgedruis begeven, maar waakzaamheid weerhield hem ervan.

Het drietal kwam vrij onverwacht de zaal binnen. Moriz ietwat verlegen voorop en onmiddellijk achter hem Tiumyn en Edelhart, de eerste met de emblemen van zijn priesterschap, de laatste met een vierkante kist in zijn handen. Ze liepen recht over de dansvloer, maar niet dansend.

Tadeusz keek met een verontrust hart naar het lange zwaard van de Naglaan. Het

trio werd geflankeerd door de keizerlijke garde, maar dat stelde hem nu weinig gerust.

De Keizer gebaarde naar de ceremoniemeester dat de muziek moest stoppen. Met de doordringende triller van een pommar besloot de dans en de dansers verstijfden op het notenhout. Met grote ogen staarden enkele aanwezigen naar Tiumyn, hem voor Yzabrân houdend.

"Heer Tadeusz," nam Moriz het woord. Om hem heen klonken kreten van afkeuring. Dit was niet de juiste wijze een Keizer aan te spreken.

Moriz sloeg er echter geen acht op. "Namens de bestuurders van De Weslanan mag ik, Moriz van Cîniz, u kronen tot kroonprins van het koninkrijk De Weslanan. De troon van het koninkrijk is leeg en wacht op een waardige opvolger van de laatste koning van De Weslanan. U kunt, als kroonprins, die opvolger worden en de banden tussen De Weslanan en uw keizerrijk Daleth verstevigen. Ik vraag u, als het uw wens is de troon van De Weslanan te bestijgen, de prinsenkroon in ontvangst te nemen."

Tadeusz had op een ander soort verrassing gerekend. Hij was niet voorbereid op het aanbod en keek hulpeloos om zich heen. Vanuit de schaduwen kwam zijn kamerheer aangesneld. Ambieerde hij de troon van De Weslanan? De kamerheer vroeg het hem, maar de Keizer had er geen antwoord op. Hij dacht na. Eén kroon was al bijna ondraaglijk zwaar, kon hij de verantwoordelijkheid van een tweede dragen? Hij kon dit verzoeningsgebaar echter niet negeren. Hij knikte.

"Ik ben bereid de prinselijke kroon van De Weslanan te aanvaarden." Hij sprak ieder woord zorgvuldig uit.

"Zoals u wenst." Moriz deed een stap opzij om de Naglaan naar voren te laten stappen. Deze opende het kistje in zijn handen. Tiumyn pakte heel voorzichtig een tere zilveren kroon uit dat kistje. Hij hief het kostbare voorwerp op, zodat het fonkelde in het kaarslicht en iedereen het kon zien. Met een sonore stem riep de priester zijn goden aan, alle vier, een uitnodiging aan hogere machten om het verbond met de nieuwe kroonprins van De Weslanan te bekrachtigen.

"Knielt u neer," vroeg Moriz. De Keizer knielde voor hem, voor Moriz die De Weslanan en haar volkeren symboliseerde. Nederig staarde Tadeusz naar de notenhouten vloer, wachtend tot de priester de kroon op zijn hoofd zou plaatsen. Nogmaals overdacht hij deze stap. Voor het eerst sinds generaties kreeg een Keizer van Daleth de kroon van De Weslanan op zijn hoofd. Het was nog geen koningskroon, maar hij, Tadeusz van Daleth, zou zijn uiterste best doen om die te verdienen om de vrede tussen de rijken te bewaren.

Tiumyn plaatste heel voorzichtig de kroon op Tadeusz kruin. De lichte zilveren cirkel was nauwelijks te voelen, het zilver was dun en de enige decoraties waren de

gravures. Nochtans voelde Tadeusz de verantwoordelijkheid die de kroon met zich mee bracht op zich drukken. Hij keek langzaam op vanuit zijn nederige houding. Hij keek recht in de ogen van Edelhart de Naglaan, die zijn lange zwaard gericht hield op de geknielde keizer. Een valstrik! Waarom deden de gardisten niets? Maar de Naglaan stond roerloos.

"Tadeusz, kroonprins van De Weslanan, Keizer van Daleth, sta op. Neem dit zwaard op als symbool voor de daden die u zult moeten verrichten om De Weslanan trouw te blijven." Tadeusz luisterde naar Moriz' woorden en stond met zijn hulp om om het zwaard van Edelhart over te nemen.

"Ik zal doen wat binnen mijn mogelijkheden ligt," zei Tadeusz. Hij voelde zich licht in het hoofd. Was het de zilveren kroon? De ongeplande kroning? Of toch de werking van de zware Cînizaanse wijn? Hij boog voor het drietal.

Het drietal boog plechtig voor hem. Ze stapten weg van hem. Moriz gebaarde zwaard en kroon bij de kamerheer in bewaring te geven. Hij wees daarna vragend naar de bankettafel.

Maar Tadeusz had geen zin nog meer te eten. Hij wenkte naar het orkest. "Muziek!" beval hij. Het duurde drie tellen voor de twaalf muzikanten de volgende dans hadden ingezet. Tadeusz nodigde de freule van Marèz uit voor de dans, Moriz vroeg zijn echtgenoot ten dans. Tiumyn had blijkbaar zijn zinnen op Salenia gezet, hij liep op haar toe en nam naast haar plaats, haar onderwijl een glas Tuijon aanbiedend.

Het feestgedruis werd luider en het dansen stampender. De drank vloeide rijkelijk. Tadeusz voelde hoe veel van zijn schouders gleed, in de vergetelheid van de wijn. Maar hijzelf bleef rechtop, hij, met zijn beloften en verantwoordelijkheden. En daar was hij gelukkig mee, zodat hij zichzelf verloor in de dans. De freule vlijde zich in zijn armen terwijl hij haar over de gladde vloer leidde. De muziek verstrengelde zich met de vele voetstappen en het opgetogen kloppen van harten. Lachen klonk onder de glazen koepel, en liefkozend gefluister in de schaduwen van het kaarslicht. Dit is wat ik wil, dacht Tadeusz. Feest! Feest, geen oorlogen, geen onenigheid. Het gebulder van de guigh en de pommars verkoos hij boven zwaardgekleetter en het gezoem van pijlen.

Onder de artificiële sterrenkoepel fonkelden de gasten van de keizer, vele keren weerkaatst door de spiegels en het verguldsel. Tadeusz zag zichzelf temidden van zijn vazallen, omringd door hen, terwijl hij om hen heen cirkelde.

Maar plotseling zag hij iets verontrustends in zijn roes. Hij struikelde over zijn eigen voeten. De freule verstijfde in zijn armen. Tadeusz staarde naar een hoek van de dansvloer.

Yzabrân!

Nee, hij moest abuis zijn. Het moest Tiumyn zijn. Verward keek de Keizer naar de plaats waar hij de priester voor het laatst had gezien. Tiumyn zat nog steeds bij Salenia. Maar wie stond dan aan de rand van de dansvloer?

"Wat is er?" vroeg de freule toen Tadeusz zich bruusk draaide naar de geestverschijning die hij had gezien.

"Yzabrân!" fluisterde hij.

De freule keek in dezelfde richting als de keizer. Ze fronste haar wenkbrauwen, maar durfde de Keizer niet tegen te spreken. Hij staarde naar een in schaduwen gehulde, schimmige hoek van de glazen zaal.

Hij zag er een lange bleke man staan, ouder dan Tiumyn zoals hij nu kon zien, maar verder diens evenbeeld. De man knipoogde naar de keizer, glimlachte, knikte goedkeurend en draaide zich om, om in de schaduwen van de wijn te verdwijnen.